

Hoofdstuk 1

Op een druilerige en kille zaterdagochtend zat Lucas in zijn luie stoel voor de open haard, al lezend in de ochtendkrant, van een heerlijk kopje koffie te genieten. Aan zijn voeten lag zijn hond Rashid.

Juist toen hij aan het interview van zijn minister van Buitenlandse Zaken wilde beginnen, ging zijn zakelijke telefoon. Hij nam op - iets wat hij op zijn vrije zaterdag eigenlijk nooit deed - en hoorde een vriendelijke stem zeggen:

'Spreek ik met de heer Berghhoff?'

'Jazeker, met wie heb ik het genoeg?', zei Lucas.

'U spreekt met de assistente van notaris Van Stoetwegen. Ik verbind u door met de notaris. Een klein moment alstublieft', zei de vriendelijke stem aan de andere kant van de lijn.

Even later hoorde Lucas een ietwat autoritaire stem zeggen: 'Met Van Stoetwegen. Spreek ik met de heer Berghhoff?'

'Jazeker', antwoordde Lucas.

'Het moet wel dringend zijn dat u mij op zaterdagochtend belt.'

'Voor mij is zaterdag een gewone werkdag, maar dat terzijde. De reden waarom ik u bel is dat ik graag met u een afspraak wil maken om met u over de nalatenschap van Lodewijk baron Van Itersdonk te praten', zei de notaris.

'Wie?' vroeg Lucas verbaasd.

'Ik heb nog nooit van deze man gehoord. Hebt u wel de juiste Berghhoff aan de lijn?'

'U bent toch Lucas Berghhoff, geboren op 31 januari 1941, woonachtig aan Plantsoen 40 in Leiden en werkzaam bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken in de functie van plaatsvervangend secretaris-generaal?', vroeg de notaris.

'Ja, dat klopt. Maar hoe komt u aan al deze informatie?'

'Als het nodig is heb ik zo mijn bronnen', zei de notaris.

'Ja, dat merk ik', zei Lucas ironisch.

'Ik wil graag voor komende dinsdag een afspraak met u maken, om elf uur bij mij op kantoor in Maastricht. Schikt u dat?', vroeg de notaris.

'Mijn zakelijke agenda ligt op het ministerie. Dat moet ik maandag nakijken. Mag ik u vragen de details van de afspraak op de mail te zetten? Dat is voor mij wel zo handig', zei Lucas.

'Helaas, het openen van het testament van wijlen baron Van Itersdonk dient in aanwezigheid van de erfgenaam te geschieden', antwoordde de notaris.

'Ben ik van die man erfgenaam? Dat verandert de zaak. Ik verzet mijn eventuele afspraken van dinsdag en zal er zijn', zuchtte Lucas.

'Maar ik hoop dat ik geen kat in de zak erf', voegde hij er bedenkelijk aan toe.

'Mooi', zei de notaris.

'Die afspraak staat! Omdat het nogal kort dag is, zal ik de bevestiging van onze afspraak en wat informatie via de mail naar u toesturen. Dan kunt u zich alvast inlezen. Mag ik u daarom vragen om uw mailadres te sturen naar info@notariskantoorvanstoetwegen.nl? Alles met kleine letters. Dan weet ik zeker dat de documenten die ik u zo wil sturen naar het juiste mailadres gaan.'

'Ik heb liever dat ú mij een mailtje stuurt. Dan zal ik onze afspraak voor dinsdag aan u bevestigen. Mijn mailadres is lberghhoff@hotmail.com. Ook alles met kleine letters en Berghhoff met dubbel h en dubbel f', zei Lucas.

'Dat is ook prima. Dank daarvoor', hoorde Lucas de notaris aan de andere kant van de lijn zeggen.

'Geen dank. Ik wacht uw mailtje af en wens u nog een prettige dag', zei Lucas en verbrak daarna de verbinding.

Ondanks dat het kopje koffie inmiddels niet zo warm meer was dronk Lucas het toch op. Al drinkend vroeg hij zich af 'Wie is Lodewijk baron Van Itersdonk in vredesnaam?'

Enkele minuten na het telefoongesprek ontving Lucas al een mailtje van het notariskantoor.

Hij laat er geen gras over groeien, dacht Lucas.

Lucas las het bericht en bevestigde de goede ontvangst aan de afzender. Daarna gaf hij zijn computer een printopdracht en liep snel naar de printer op zijn werkkamer, want nieuwsgierig was hij wel geworden. Hij pakte de uitgeprinte documenten van de printer en liep naar zijn bureau om er eens goed voor te gaan zitten. Juist op dat moment ging de zakelijke telefoon weer. Een beetje geërgerd nam hij op:

'Met Lucas Berghhoff.'

Het was weer de assistente van notaris Van Stoetwegen. Ze had per ongeluk een oude versie van het testament gestuurd. Na talloze excuses verzocht ze Lucas dat bestand direct te verwijderen uit zijn mailbox en vooral niet eerst op te slaan of te printen. Lucas beloofde het en zei maar niets over de print die op zijn bureau lag.

De assistente beloofde hem zo snel mogelijk de juiste versie van het testament te sturen.

Nadat Lucas de verbinding had verbroken gooide hij - enigszins geërgerd door de gang van zaken en dat nog wel op zijn vrije zaterdagochtend - de